

РЕШЕНИЕ

№ 304

гр. Кюстендил, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, VII-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Чавдар Андр. Тодоров

при участието на секретаря АЛЕКСАНДРИНА АЛ. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от Чавдар Андр. Тодоров Гражданско дело № 20211520101951 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявен от „Юробанк България“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260 иск против О. Д. Р., ЕГН: *****, с адрес: с. *****, Л. Д. Р., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***** (Г. Д.) № **** и М. Д. Р., ЕГН: *****, с адрес: с. *****, като наследници на починалия в хода на процеса кредитополучател Д. Г. Р., притежавал ЕГН: *****, с адрес: с. *****, конституирани на осн. чл. 227 от ГПК (*спр. Определение № 603/09.06.2022г.*) да бъде признато за установено в отношенията между страните, че всеки един от ответниците и наследник на кредитополучателя дължи и следва да заплати на ищцовото дружество сумите, както следва: **1832,92 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимата главница по кредита от 5498,77 лв. на осн. Договор за потребителски кредит № FL 926833/23.07.2018г.; **169,09 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата възнаградителна лихва по кредита от 507,26 лв. за периода 12.10.2018г. – 30.01.2020г.; **108,11 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата мораторна лихва по кредита от 324,32 лв. за периода 12.10.2018г. – 12.05.2020г.; **97,30 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимите такси по договора за кредит в общ размер на 291,60 лв. за периода 15.10.2018г. – 12.05.2020г., **ведно** със законната лихва върху главницата, дължима от всеки от ответниците, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК (18.05.2020г.), по което е образувано ч.гр.д. № 739/2020г. от описа на КРС, до окончателното ѝ изплащане.

Претендират се и сторените в заповедното и настоящото производства съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответниците са депозирали писмен отговор.

Ответникът М. Р., чрез пълномощника си, сочи на неоснователност на заявената

претенция поради извършен отказ от наследството на своя наследодател и кредитополучател по процесния договор.

Ответникът Л. Р., чрез пълномощника си, също сочи на неоснователност на заявената претенция поради извършен отказ от наследството на наследодателя Д. Г. Р..

Ответникът О. Р., чрез назначения му особен представител, обосновава доводи по същество, обуславящи неоснователност на предявения иск.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от ищеца и оспорва от ответниците по съображения в отговорите.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представеното заверено копие на Договор за потребителски кредит № FL926833/23.07.2018г., сключен между ищеца и наследодателя на ответниците е, че банката се е задължила да предостави на последния потребителски кредит в размер на 5614,08 лв., срещу задължението за кредитополучателя да върне заетата сума, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора.

Представеното заверено копие на погасителен план сочи на уговорена месечна вноска от по 86.61 лв., платима до 12.07.2025г. и последна изравнителна такава от 68,03 лв. при уговорена лихва съобразно чл. 3 (ведно с представена като Приложение № 1 към договора, приобщена към ч.гр.д. № 739/2020г. от описа на КРС, Методология за определяне на референтен лихвен процент (ПРАЙМ) по потребителски и жилищно-ипотечни кредити) от Договора и ГПР от 11.61 %. Общият размер на дължимата сума по кредита е уговорен на 7988,06 лв.

С Покана за изпълнение, адресирана до кредитополучателя, връчена на последния лично на 30.01.2020г. (спр. ч.гр.д. № 739/2020г. на КРС), Р. бил уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост на кредитното му задължение с даване на подходящ срок за доброволно изпълнение.

Видно от представеното заверено копие на Удостоверение изх. № 1269/12.11.2021г., издадено от КРС е, че ответникът Л. Р. се е отказал от наследството на починалия кредитополучател, който негов отказ е вписан в Особената за това книга към РС – Кюстендил под № 78/2021г.

Приобщено е и цялото ч.гр.д. № 2341/2021г. от описа на КРС по депозирано от ответника М. Р. заявление за отказ от наследство и вписан такъв под № 84/2021г. в Особената книга към РС – Кюстендил.

Липсват данни за вписани отказ или приемане на наследството на починалия кредитополучател от страна на ответника О. Р. (спр. л. 117 от делото).

За изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице - Р. Й., по която е установило, че отпуснатата по процесния договор сума от 5614,08 лв. е усвоена от кредитополучателя, като му е преведена на 23.07.2018г. по сметка IBAN BG 15 BPBI 7925 10 61735101 с титуляр Д.

Г. Р. Експертът е установил, че след извършените по кредита погашения, дължими са суми, както следва: 5498,77 лв. главница (при погасена главница от 115,31 лв.); дължима възнаградителна лихва от 507,26 лв. (при погасяване по това перо на сума от 76,91 лв.); лихва за просрочена главница за периода 12.11.2018г. – 12.05.2020г. от 284,55 лв. 39,77 лв. – лихва за просрочена лихва за периода 12.11.2018г. – 29.01.2020г.; 324,32 лв. - лихва за просрочие; лихва за забава върху просрочни суми главница на база законна лихва – 217,12 лв.; 261,60 лв. дължими такси. Липсват данни за погасяване на дълга като последното плащане е от 22.04.2019г. на сума в размер на 20,00 лв., с която е погасено по перо възнаградителна лихва. В устно изложената пред съда част вещото лице е конкретизирало, че лихвата за просрочие на главницата за период 13.03.2020г. – 12.05.2020г. е начислена върху договорената лихва в размер на 7,5 % + 10 % просрочена лихва. На тази база са начислени 17,5 %.

Видно от ч.гр.д. № 739/2020г. от описа на КРС е , че в полза на заявителя – тук ищец, е издадена срещу кредитополучателя Заповед № 194/18.05.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ, както и изпълнителен лист въз основа на нея, но и едновременно с нея. Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника и кредитополучател по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК, чрез залепване на уведомелние, в рамките на образуваното изп.д. № 589/2021г. от описа на ЧСИ Е. Х., рег. № ***, р-н на д-е Окръжен съд – Кюстендил, поради което и съдът е разпоредил процедура по чл. 415, ал.1, т. 2 от ГПК. Така, в законоустановения срок заявителят е предявил настоящите положителни установителни иски.

Останалите събрани по делото доказателства не променят крайните изводи на съда, поради което и не следва да се обсъждат подробно.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото писмени доказателства, които са допустими, относими и безпротиворечиви.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта: Предявени са установителни иски по реда на чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415, с предмет установяване съществуването на вземането, заявено по реда на чл. 417 ГПК, за което е било образувано ч.гр.д. № 739/2020 г. на КРС

При извършената служебна проверка за допустимост на исковата претенция се установи, че заповедта е била връчена на длъжника в производството по изп. д. № 20217430400589 на ЧСИ Е. Х., рег. № ***, район на действие – Окръжен съд – гр. Кюстендил, в условията на чл. 47, ал.5 от ГПК. Ето защо съдът е разпоредил процедура по чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя са съответни на установените обстоятелства, като е спазен и срокът за предявяване на установителния иск. При посочените съображения претенцията е допустима.

По основателността: Целта на предявяването на иск в хипотезата на чл. 415 вр. чл. 422 от ГПК е да се установи наличието на вземането към момента на подаване на заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, но вече със сила на пресъдено нещо.

В случая не се оспорва обстоятелството, че в хода на заповедното производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по [чл. 417 от ГПК](#) за търсените суми в полза на настоящия ищец.

Липсва спор и по това, че ответникът, а в т.ч. и правоприемниците му, конституирани в процеса, са задължени по този договор.

Досежно ответниците Л. Р. и М. Р., са налични доказателства по делото за извършени от тяхна страна откази от наследството на починалия им кредитополучател, както следва: видно от представеното заверено копие на Удостоверение изх. № 1269/12.11.2021г., издадено от КРС е, че ответникът Л. Р. се е отказал от наследството на починалия кредитополучател, който негов отказ е вписан в Особената за това книга към РС – Кюстендил под № 78/2021г.; приобщено е и цялото ч.гр.д. № 2341/2021г. от описа на КРС по депозирано от ответника М. Р. заявление за отказ от наследство и вписан такъв под № 84/2021г. в Особената книга към РС – Кюстендил.

Изложеното обосновава неоснователност на заявената претенция спрямо гореупоменатите двама ответници поради извършените от тях откази от наследство и невъзможността, с оглед действието на тези техни едностранни волеизявления, да настъпят в патримониума им както евентуални активи от наследственото имущество на починалия кредитополучател, така и пасивите на наследството, какъвто безспорно е и процесният дълг по сключения между Д. Р. и ищцовото дружество Договор за потребителски кредит № FL926833/23.07.2018г.

Безспорно в теорията е положението, че при извършени от някои от наследниците откази от наследство, то частта, от която същите са се отказали, уголемява дела на останалите наследници, които не са се отказали от него. В случая, липсват каквито и да е данни по делото за извършен от ответника О. Д. отказ от наследството на починалия кредитополучател, поради което и следва да се счита, че цялото наследствено имущество ех lege би могло да премине в патримониума му. Въпреки това обаче, заявената спрямо него претенция е за 1/3 от общия размер на процесния дълг, поради което и с оглед принципа на диспозитивното начало, съдът ще се произнесе по иска срещу него така, както е заявен. От друга страна, липсват данни искът да се счита предявен срещу О. Р. като частичен такъв, поради което и процес за горницата би бил недопустим.

Така, досежно сочения ответник – О. Д. Р., липсват данни по делото за извършен от него отказ от наследство. След извършена справка в Особената книга към РС – Кюстендил (л. 117 от делото), се установи да няма установени вписвания от лицето О. Д. Р. по повод извършени от него отказ или приемане на наследството на починалия кредитополучател – Д. Г. Р..

В последния смисъл особеният представител на ответника е навел възражение досежно това, че приемането на наследството не следва да се предполага, поради което и отговорността на ответника не може да бъде ангажирана при липса на изрични данни за извършено от него приемане на наследството на Д. Р.. По повод така стореното възражение, съдът намира следното: съгласно [чл. 60, ал. 1 ЗН](#) наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно

дяловете, които получават. Наследникът по закон на починало лице е само пР.ан към наследяване. Това означава, че в патримониума му е възникнало самостоятелно непритезателно субективно право на наследяване. Съдържанието на това право се състои във възможността титулярят му да приеме наследството на починалото лице или да се откаже от него. Упражняването на правото на наследяване, за да породи правни последици, следва да стане по някои от предписаните в ЗН начини и в сроковете, посочени в закона. Последиците от упражненото право на наследяване, в случаите на изявена воля за приемане, са възникване на наследственото правоприемство - преминаването на имуществото (правата, но и задълженията) на наследодателя към наследника.

В случая, особеният представител, макар да провежда защита по съществото на предявения иск, касателно основателността на кредитното правоотношение, то същата не може да се счита за мълчаливо приемане на наследството. Това е така, тъй като особеният представител не би могъл да изрази воля в смисъл дали пР.аният към наследяване приема или се отказва от наследството, което зависи изцяло от личната преценка на пР.ания наследник и се отразява в неговата имуществена сфера.

От друга страна обаче в Решение № 437 от 17.01.2012 г. по гр. д. № 70/2011 г., III г. о. на ВКС, ГК е прието, че нормата на [чл. 48 ЗН](#) съставлява законна презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по [чл. 60 ЗН](#) от откриването на наследството по смисъла на [чл. 1 ЗН](#) до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследство. Че нормата на [чл. 48 ЗН](#) има презумптивен характер и до оборване на тази законова презумпция законните наследници носят отговорността по [чл. 60 ЗН](#) до доказване на обстоятелството, че наследството е прието по опис или че е направен правно - валиден отказ от наследство, се приема и в редица други решения – вж. Решение № от 26.02.2015 г. по в. гр. д. № 550/2014 г. на ОС - Видин, Решение № 596 от 18.12.2013 г. по в. гр. д. № 911/2013 г. на ОС - Пазарджик, Решение № 1431 от 28.07.2015 г. по в. гр. д. № 1211/2015 г. на ОС - Пловдив, Решение от 05.04.2012 г. по гр. д. № 12751/2009 г. на СГС и др. Ето защо и настоящият състав, споделяйки изложеното от върховната инстанция в гореупоменатото решение, счита, че е налице принципната възможност за ангажиране отговорността на наследника О. Р., за който по презумпция следва да се предполага, че е приел наследството на починалия си кредитополучател до установяване на противното, а именно – надлежно извършен отказ от наследството или приемане по опис. Тоест, налице е разместване на доказателствената тежест, като именно у ответника О. Р. се намира същата да установи, че не е приел наследството, респ. че го е приел по опис или се е отказал от него. В последния смисъл следва да се посочи, че няма пречка, при постановяване на осъдително решение и издаване на изпълнителен лист за вземането, предмет на съдебния акт, то в изпълнителното производство по образувано изпълнително дело от вискателя срещу длъжника Р., последният да

установи факта на извършен отказ от наследството. Негова е доказателствената тежест за това. В същия смисъл е и съдебната практика още при действието на чл. 326, ал. 2 от отменения ГПК – вж. *Решение № 927 от 05.05.1956 г. по гр. д. № 973/1956 г., IV г. о. на ВС*. Спорът между вискателя и наследника, дали последният е приел или не наследството на длъжника, следва да бъде разрешен от съдебния изпълнител съобразно доказателствата, представени в това направление. А резолюцията на съдебния изпълнител по възникналия спор би представлявала действие по изпълнението, което може да бъде обжалвано.

Предвид гореизложеното, съдът ще пристъпи към преценка на основателността на заявената претенция спрямо наследника О. Р. в светлината на твърдението за валидно възникнало между кредитополучателя и банката заемно правоотношение, по което последната е изправна страна, а кредитополучателят е предприел виновно поведение по неизпълнение на произтичащите от процесния източник на облигационни отношения задължения.

Така, преди всичко, представените по делото доказателства установяват, а и не е спорно, че кредитополучателят е уведомен за настъпилата **предсрочна изискуемост** на цялото вземане по процесния договор (спр. приложената към кориците на ч.гр.д. № 739/2020г. Покана за изпълнение, както и на гърба на л. 4 и л 5 от делото, от съдържанието на която се установява, доведено до знанието на кредитополучателя и получено от последния на 30.01.2020г. волеизявление, с което кредитът се обявява за предсрочно изискуем) и то преди депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК. Налице са, с оглед уговореното в чл. 14 от процесния договор, и обективните елементи от правото на кредитора да обяви кредита за предсрочно изискуем, а именно – просрочието на една или повече погасителни вноски. Тоест, за упражняването на потестативното право на кредитора да направи цялото задължение предсрочно изискуемо, съгласно условията на договора, е достатъчно наличието на една-единствена вноска в просрочие, каквато да е налице (но и много повече, считано от 12.10.2018 г. – спр. Таблица № 1 от заключението на вещото лице) назначената и допусната съдебно-счетоводна експертиза безспорно установи. Така, в заключение, съдът намира кредиторът надлежно да е упражнил правото си да направи цялото задължение по процесния кредит предсрочно изискуемо, както от обективна, така и от субективна страна, като в съответствие с изискванията на т.18 по ТР № 4/2013 год. на ОСГТК на ВКС е довел това до знанието на кредитополучателя преди подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, а именно, считано от 30.01.2020г.

Досежно главната претенция съдът намира иска за основателен и доказан. Безспорно се установи по делото, че между страните е сключен процесния договор за потребителски кредит, по което обстоятелство същите не спорят. Последният притежава необходимите и съществени елементи на договор за потребителски кредит

по смисъла на чл. 9 и сл. ЗПК и валидно обвързва страните по него. Спазени са изисквания на ЗПК относно съдържанието на договора и неговите елементи. Ясно е посочен размерът на предоставения кредит, начина на усвояване, годишен лихвен процент, годишния процент на разходите /11, 61 пункта/, общият размер на дължимата по кредита сума (7988,06 лв.), условията за издължаване на кредита от потребителя, броя и размера на месечните погасителни вноски, както и падежната им дата. По тези съображения съдът намира, че процесният договор за кредит е действителен и е породил облигационните си последици между страните. В съответствие със заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът възприема с доверие като компетентно и обективно изготвено, се установи кредитодателят да е изправна страна по сделката като е предал реално в държане на Р. сумата по кредита, чрез превод на последната, съобразно посочения в експертизата механизъм, по банкова сметка с IBAN BG 15 BPBI 7925 10 61735101 (идентична на посочената такава в чл. 2, ал. 1 от процесния договор) с титуляр Д. Г. Р. на 23.07.2018г. Дължима, според заключението на експерта, се явява сумата за главница в размер на 5498,77 лв., идентична с претендираната такава, поради което искането ще бъде уважено така, както е заявено – за 1/3 от посочената сума спрямо ответника О. Р., на осн. чл. 60 от ЗН, а именно – за сума от 1832,92 лв.

Като последица от горното следва да се присъди изаконна лихва върху главницата от 1832,92 лв., считано от 18.05.2020г. (датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда) до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на вземането за възнаградителна лихва: съдържанието на правоотношението, което възниква въз основа на договора за потребителски кредит включва предоставяне на финансова услуга срещу определена цена – възнаградителна лихва. Цената за ползваната услуга се дължи, доколкото тя е договорно задължение и изпълнение на това задължение се следва. Доказаният, посредством специалните познания на експерта в областта, размер на възнаградителната лихва по процесния договор за кредит за процесния период е 507,91 лв. Тоест, дължимият от О. Р. съобразно дела му в наследственото имущество размер на договорна лихва възлиза на 169,30 лв. Претенцията е за сума от 169,09 лв., поради което и с оглед принципа на диспозитивното начало съдът ще я уважи в цялост.

Що се отнася до мораторната лихва за периода 12.10.2018г. – 12.05.2020г., определена на сума в общ размер на 324,32 лв., съотв. 108,11 лв. за ответника О. Р., съдът намира за частично основателна. Съгласно чл. 9 от процесния договор кредитополучателят дължи обезщетение за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава, чийто размер се определя от Министерски съвет. Така, както е уговорена, клаузата поначало не води до задължение на потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Същата съответства на нормативно определения размер на законната лихва, поради което и не е неравноправна и намира приложение в договорното отношение. От друга страна обаче, експертът по делото е посочил, че за периода 12.10.2018г. – 12.03.2020г. лихвата за просрочие възлиза на 17,5 % като в устно изложената пред съда част е конкретизирал, че същата е начислена върху

договорната лихва в размер на 7,5 % + 10 % просрочена лихва. Тоест, начислена е лихва върху лихва. Само за периода 13.3.2020г. – 12.05.2020г. наказателната лихва е начислена на база 7,5 %, т.е. налице е намаляване на лихвения процент, като за този период – 13.03.2020г. – 12.05.2020г., видно от табличната част на експертизата е, че начислената лихва е в размер на 68,73 лв. Така, съдът намира претенцията за присъждане на мораторни лихви върху договорните/възнаградителни/ лихви, част от общо претендираните мораторни лихви от 324,32 лева (изключая сумата от 68,73 лв.) за неоснователна. Ищецът претендира начисляване на законна лихва върху договорения лихвен процент. Става дума за анатоцизъм – претендиране на лихви върху лихви. Анатоцизмът е допустим само в изрично предвидените в закон или в подзаконов акт на БНБ случаи. Съгласно [чл. 294, ал. 2 ТЗ](#) уговарянето на лихва върху лихва е допустимо само между търговците, пред каквато хипотеза не сме изправени в случая. Поради това и искът за мораторна лихва ще бъде уважен само за сума от 68,73 лв., дължима за периода 12.03.2020г. до 12.05.2020г., редуцирана съобразно притежавания от ответника дял в наследственото имущество на **22,91 лв.**, като за горницата, до пълно претендирания такъв от 108,11 лв. – ще отхвърли същия като неоснователен и недоказан.

По отношение вземането на банката за сума от **97,30 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на **дължимите такси** по договора за кредит за периода 15.10.2018г. – 12.05.2020г.: вещото лице е определило дължимите по кредита такси като сбор от тази, дължима за обслужване на разплащателната сметка, определена на 3,50 лв. месечно (или сума в общ размер на 54,60 лв.), както и 237,00 лв., представляваща такса за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие. Или такси в общ размер на 291,60. Досжно таксата в размер на 54,60 лв., за обслужване на разплащателната сметка, съдът намира същата за дължима. Съгласно чл. 2, ал. 1 разрешеният кредит се отпуска по сметка в банката на името на кредитополучателя, за откриването на която е необходимо сключване на договор за откриване на разплащателна сметка. Съгласно ал. 2 освен таксите посочени в чл. 5 от договора кредитополучателят дължи и такси и комисиони за обслужването и изпълнението на платежни операции от разплащателната сметка, съгласно ОУ за откриване, водене и разкриване на сметки на ФЛ и Тарифата на банката. Съгласно чл. 5, т. 2 кредитополучателят заплаща на банката месечна такса за обслужване на разплащателна сметка по потребителски кредит в размер на 3, 50 лв. В [чл. 10а, ал. 1 от ЗПК](#) е предвидена възможност за кредитора да събира от кредитополучателя такси и комисиони за допълнителни услуги, каквато е и таксата за обслужване на разплащателна сметка. Последната се дължи на посоченото в договора основание и при редовно изплащане на дълга. Същата е предвидена в размер на 3, 50 лв. месечно, като съгласно заключението на вещото лице, така начислената таксата възлиза в размер на сумата от 54,60 лв., т.е. дължимият от ответника О. Р. размер на същата се определя на

сума от 18,20 лв. По отношение на остатъка от претендираната сума за такси, вещото лице е посочило, че същият е за начислени такси за ограничаване на негативните последици, която сума динамично се променя (видно от заключението на експерта), според допуснатата забава. Претендираната сума е начислена под формата на такса за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие в случай на неплащане в срок по договора и при заявено от клиента съгласие за ползване на допълнителната услуга. Начисляването на такса при допуснато просрочие на задълженията по кредита обаче не е свързано с предоставянето допълнителни услуги, а съставлява санкционна последица от забавата на длъжника. От тук следва, че поради противоречие на същата с чл. 10а, ал. 2 ЗПК искът срещу О. Р. за горницата **над 18,20 лв.** до пълния размер на претенцията за такси от 97,30 лв., следва да бъде отхвърлен.

По разноските: С оглед изхода от спора разноските следва да се разпределят, както следва: исовете срещу двамата ответници М. Р. и Л. Р. следва да се отхвърлят като неоснователни, поради което на банката не се следват разноски по същите. Такива се следват на двамата ответници на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК. Последните са представлявани в исковото производство от пълномощници, като освен пълномощни са представени и договори за правна защита и съдействие (л. 80 и л. 101 от делото), в които обаче липсват данни за заплатени възнаграждения на процесуалните им представители. Липсват данни и за сторени от ответниците, респ. от наследодателя им, разноски в заповедното производство, поради което и такива не следва да им се пвисъждат.

Тоест, за предявените срещу тримата ответници исовете, разноските, сторени от банката за 2/3 от тях следва да останат в нейна тежест. Що се отнася за останалата 1/3 (досежно иска срещу О. Р.) същите следва да се редуцират съобразно уважената и отхвърлена част от претенцията срещу него. С оглед горното, съдът намира следното: банката е ангажирала доказателства за сторени разноски в исковото производство, както следва: 237,51 лв. платена държавна такса; 5 лв. – съдебно удостоверение; 661, 10 лв. – депозит за особен представител; 350,00 лв. – депозит за вещо лице, или сума общо от 1253,61 лв. (няма искане за определяне юрисконсултско възнаграждение, посочено е, че ще се представи договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК, каквито по делото не са налични). 2/3 от тези разноски не се следват на банката поради отхвърляне исовете срещу М. и Л. Р.и. За останалата 1/3 от тях, а именно - сума от 417,87 лв., съобразно уважената част от претенцията срещу О. Р., следва да ѝ се присъди сума от **386,95 лв.** На О. Р. също се следват разноски съобразно отхвърлената срещу него част от претенцията, но поради липса на данни за сторени такива, не следва да му се присъждат. От сторените от банката разноски в заповедното производство, съобразно горните мотиви на съда, ѝ се следва сума от **211,92 лв.**

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от „Юробанк България“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260 исовете срещу **Л. Д. Р., ЕГН: *******, с адрес: гр.*****“ (Г. Д.) № *** и **М. Д. Р., ЕГН: *******, с адрес: с. ***, като

наследници на починалия в хода на процеса кредитополучател Д. Г. Р., притежавал ЕГН: *****, с адрес: с. ****, конституирани на осн. чл. 227 от ГПК (*спр. Определение № 603/09.06.2022г.*) да бъде признато за установено в отношенията между страните, че всеки един от двамата ответници и наследник на кредитополучателя дължи и следва да заплати на ищцовото дружество сумите, както следва: **1832,92 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимата главница по кредита от 5498,77 лв. на осн. Договор за потребителски кредит № FL 926833/23.07.2018г.; **169,09 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата възнаградителна лихва по кредита от 507,26 лв. за периода 12.10.2018г. – 30.01.2020г.; **108,11 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата мораторна лихва по кредита от 324,32 лв. за периода 12.10.2018г. – 12.05.2020г.; **97,30 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимите такси по договора за кредит в общ размер на 291,60 лв. за периода 15.10.2018г. – 12.05.2020г., **ведно** със законната лихва върху главницата, дължима от всеки от ответниците, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК (18.05.2020г.), по което е образувано ч.гр.д. № 739/2020г. от описа на КРС, до окончателното ѝ изплащане.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Юробанк България“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260 против **О. Д. Р., ЕГН: *****, с адрес: с. ****, № ****** като наследник на починалия в хода на процеса кредитополучател Д. Г. Р., притежавал ЕГН: *****, с адрес: с. ****, конституиран на осн. чл. 227 от ГПК (*спр. Определение № 603/09.06.2022г.*) искове, че ответникът дължи и следва да заплати на ищцовото дружество сумите, както следва: **1832,92 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимата главница по кредита от 5498,77 лв. на осн. Договор за потребителски кредит № FL 926833/23.07.2018г.; **169,09 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата възнаградителна лихва по кредита от 507,26 лв. за периода 12.10.2018г. – 30.01.2020г.; **22,91 лв.**, представляващи 1/3 от общия размер на дължимата мораторна лихва по кредита от 324,32 лв. за периода 12.03.2020г. – 12.05.2020г.; **18,20 лв.**, представляваща 1/3 от общия размер на дължимите такси по договора за кредит в общ размер на 291,60 лв. за периода 15.10.2018г. – 12.05.2020г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 417 от ГПК (18.05.2020г.), по което е образувано ч.гр.д. № 739/2020г. от описа на КРС, до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ЗА ГОРНИЦАТА** над 22,91 лв. до пълно заявения размер на претенцията от 108,11 лв. и за горницата над 18,20 лв. до пълно заявения размер на претенцията от 97,30 лв. – **отхвърля исквете като неоснователни и недоказани.**

ОСЪЖДА О. Д. Р., ЕГН: ***, с адрес: с. ****, ул. „****“ № ***** да заплати на „Юробанк България“ АД, ЕИК: 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260, сумата в размер на **386,95 лв.** (триста осемдесет и шест лева и деветдесет и пет стотинки), представляваща сторени деловодни разноски в настоящото производство, както и **211,92 лв.** (двеста и единадесет лева и деветдесет и две стотинки) – разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 739/2020 г. на КРС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Окръжен съд - Кюстендил.

Препис от настоящия съдебен акт да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

След влизането на решението в законна сила препис от него да се изпрати на

заповедния съд.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____